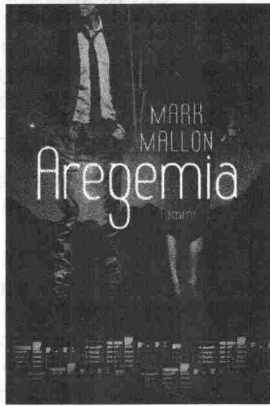

Häiriöitä mielen luolastossa

KIRJAT

MARK MALLON
Aregemia

Tammi 2010, 58 s.

Kuvitteellisen Aregemian valtakunnan piirteisiin kuuluvat **Mark Mallonin** runokokoelman mukaan maanalaiset luolastot sekä epilepsiaa ja mielen-terveyshäiriöitä muistuttava sairaus.

Esikoiskirjaa voi lukea kuvauksena Aregemian totalitarismista, kameroin ja koodein valvotusta painajaisesta, jossa asukkaiden toiminta, ajatukset ja unet ovat kontrolloituja. Myös aika ja valo noudattavat hämärää, yksilön tahtoon mukautumatonta lakia, arvaamattomien murtumien logiikkaa. Kansalaiset vaikuttavat häiriintyneiltä ja häiriityiltä.

Yhteiskuntaa enemmän aihe porautuu yksityiseen. Pitkää proosarunoa muistuttava teksti tihenee epämääräisillä paikoilla ja esineillä aidatuksi subjektiivisten mielikuvien ja aistimusten labyrintiksi.

Samalla *Aregemiasta* on luettavissa ihmissuhdedraamoja, joiden ristiriitana on suojautu-

misen tarve ja sen luokseen huttaman lähestymisen vaikeus tai mahdottomuus, ihmisen etäisyys ihmisestä. *”Kauneuden ja täydyttymyksen kokemukset pitää / hajottaa häiritsevillä äänillä tai häiritsevillä ajatuksilla, / jotta ne särkyisivät esineiksi.”*

”Kiiltäväpintaiset esineet” iskevät. Valot lävistävät. Henkilöt häilyvät tai törmäilevät fyysisen ja henkisen olotilan leikkauskohdissa. Ruumiilliset tunteukset synnyttävät unenomaisia ja haavoittavia kuvia, joissa kivun kosketus ja mielen ahdistus yhtyvät.

Hienoisenä ongelmana koen tekstin taipumuksen karata alta. Sinänsä tehokkaissa runoissa on toisiaan nielevää yhtäjaksoisen alleviivauksen vaikutelmaa, joka hieman myös peittää – siihen tapaan, että lukijan vastaanottavaisuus on välistä pyyhkiytyä yli.

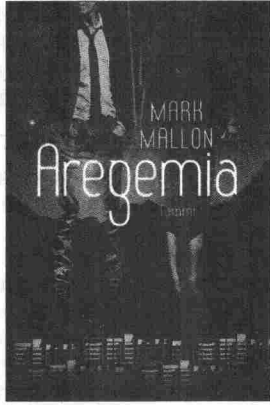
TEPPO KULMALA

Häiriöitä mielen luolastossa

KIRJAT

MARK MALLON
Aregemia

Tammi 2010, 58 s.

Kuvitteellisen Aregemian valtakunnan piirteisiin kuuluvat **Mark Mallonin** runokokoelman mukaan maanalaiset luolastot sekä epilepsiaa ja mielen-terveyshäiriöitä muistuttava sairaus.

Esikoiskirjaa voi lukea kuvauksena Aregemian totalitarismista, kameroin ja koodein valvotusta painajaisesta, jossa asukkaiden toiminta, ajatukset ja unet ovat kontrolloituja. Myös aika ja valo noudattavat hämärää, yksilön tahtoon mukautumatonta lakia, arvaamattomien murtumien logiikkaa. Kansalaiset vaikuttavat häiriintyneiltä ja häiriityiltä.

Yhteiskuntaa enemmän aihe porautuu yksityiseen. Pitkää proosarunoa muistuttava teksti tihenee epämääräisillä paikoilla ja esineillä aidatuksi subjektiivisten mielikuvien ja aistimusten labyrintiksi.

Samalla *Aregemiasta* on luettavissa ihmissuhdedraamoja, joiden ristiriitana on suojautu-

misen tarve ja sen luokseen huttaman lähestymisen vaikeus tai mahdottomuus, ihmisen etäisyys ihmisestä. *”Kauneuden ja täydyttymyksen kokemukset pitää / hajottaa häiritsevillä äänillä tai häiritsevillä ajatuksilla, / jotta ne särkyisivät esineiksi.”*

”Kiiltäväpintaiset esineet” iskevät. Valot lävistävät. Henkilöt häilyvät tai törmäilevät fyysisen ja henkisen olotilan leikkauskohdissa. Ruumiilliset tunteukset synnyttävät unenomaisia ja haavoittavia kuvia, joissa kivun kosketus ja mielen ahdistus yhtyvät.

Hienoisena ongelmana koen tekstin taipumuksen karata alta. Sinänsä tehokkaissa runoissa on toisiaan nielevää yhtäjaksoisen alleviivauksen vaikutelmaa, joka hieman myös peittää – siihen tapaan, että lukijan vastaanottavaisuus on välistä pyyhkiyttyä yli.

TEPPO KULMALA